

လင်းလက်ဒ်စ်
PUBLISHING GROUP

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

ရဲရဲချစ်ရဲရဲပုန်း

Signature

အခန်း(၁)

“အံ့မင်းညို... နင် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ .. လာလေ မုန့်သွားစားရအောင် ...”

“ဟင့်အင်း...”

စာသင်ခုံလေးတွင် ပေကပ်စွာထိုင်နေပြီး ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းပြလိုက်သော အဖြူရောင်ရှုပ်ကော်လံလက်တိုလေးကို အစိမ်းရောင် ပုဆိုးလေးနှင့် သေသေသပ်သပ်လေး ဝတ်ထားသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ပန်းနံ့သာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ အံ့ဩသွားရသည် ။

မုန့်စားဆင်းချိန်မို့ ပန်းနံ့သာတစ်ယောက် အမေပေးလိုက်သော မုန့်ဖိုးလေးကို လက်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ဖက်ဘေးခုံတန်းမှ အံ့မင်းညိုဆီသွားပြီး ကျောင်း (canteen) သွားရန် ခေါ်မိခြင်းဖြစ်သည် ။

တစ်ရပ်ကွက်သားချင်းတွေဖြစ်သလို တစ်လမ်းတည်း အိမ်ဘေးချင်းကပ်တွေမို့ ပန်းနံ့သာနှင့် အံ့မင်းညိုတို့ မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိသော အံ့မင်းညိုရော ပန်းနံ့သာပါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခင်တွယ်မိကြသည် ။

အံ့မင်းညိုကလွဲပြီး ပန်းနံ့သာ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ မခင်တွယ်သလို

အံ့မင်းညိုကလည်း ပန်းနံ့သာကလွဲပြီး ဘယ်အပေါင်းအသင်းကိုမှ မထားချေ။ အမြဲတမ်း ကျောင်းသွားလျှင် အတူတူ ကျောင်းပြန်လျှင်လည်း အတူတူ။ စာကျက်လျှင်လည်း အမြဲတတွဲတွဲ နေကြသည်။ ။

ပန်းနံ့သာ နှစ်တန်းကျောင်းသူလောက်တွင် အံ့မင်းညိုတို့ မိဘတွေ ခြံဘေးချင်းကပ်ကို ပြောင်းလာတော့ ပန်းနံ့သာ တအားပျော်သွားမိ၏။ သူမနဲ့ .. ကစားဖော် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ လေ။ အံ့မင်းညိုကို အခန်းပြတင်းပေါက်လေးကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး သွားကလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြမိသည်။ ။ ထိုအချိန်က ပန်းနံ့သာ နှစ်တန်းကျောင်းသူကလေး ဖြစ်၏။ သူမကိုမြင်တော့.. အံ့မင်းညိုကလည်း သွားကလေးပေါ်အောင် ပြန်ရယ်ပြတာမို့ ခဏချင်းမှာ ပင် ကလေးနှစ်ဦး သား အဆင်ပြေကာ အတူတူ ကစားကြတော့သည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက် တရင်းတနှီးရှိပြီး ကစားနေတာကို လူကြီးတွေအားလုံး ကြည့်ကာ ဝမ်းသာနေကြ၏။

အံ့မင်းညိုရဲ့ အဖေက စီးပွားရေးအဆင်မပြေသဖြင့် အံ့မင်းညိုတို့ မိသားစုအနည်းငယ် ကျပ်တည်း တာမို့ အံ့မင်းညိုတို့ အိမ်ခြံဝိုင်းကလေးသည် ပန်းနံ့သာတို့ ခြံလောက် မကျယ်ဝန်းချေ။ ဒါ့အပြင်..နိုင်ငံခြားဖြစ်ကစားစရာအစုံရှိသော ပန်းနံ့သာတို့ အိမ်တွင် အံ့မင်းညိုက အမြဲတစေ လာကစား၏။ အဖော်မက်သော ပန်းနံ့သာကလည်း အံ့မင်းညိုလာကစားရင်ပဲ ကျေနပ်ရသည် ရှိကာ ရှိသမျှ ကစားစရာတွေ အကုန်ထုတ်တော့သည်။ ။

ငယ်ငယ်တည်းက မခွဲအမြဲ တတွဲတွဲ ရှိခဲ့သောကြောင့် အခုလို မုန့်စားတန်းသွားဖို့ ခေါ်တာကို ခေါင်းလေးခါပြီး ငြင်းခုံလိုက်ရသဖြင့် ပန်းနံ့သာရဲ့ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားရပါသည်။ ။

ခုနစ်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားဖြစ်သော အံ့မင်းညိုရော ပန်းနံ့သာပါ အမြဲအတူတူ ပျော်ရွှင်စွာ မုန့်စားတန်းဆင်းနေကြတာပဲဟာ..ဒါကို ဘာကြောင့်များ အခုမှ အံ့မင်းညိုက မလိုက်ချင်ရတာလဲ။ ပန်းနံ့သာရဲ့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလှစွာ အံ့မင်းညိုကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်..မုန့်စားတန်းကို နင် ဘာကြောင့် မလိုက်တာလဲ.. အံ့မင်းညိုရယ်.. နင် ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေတာလားဟင်..”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ကောက်ရမှာ လဲ... ငါ...ငါ ဗိုက်မဆာလို့ ပါဟာ...”

“နင်လိမ်တယ် အံ့မင်းညို..”

“ဟင်..”

“နင်...ဘယ်လောက်ထိ ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ဟာ...နင့်မျက်လုံးတွေက အတန်းထောင့်က မုန့်ဘူးဖွင့်စားနေတဲ့ မင်းသူဆီ အကြည့်တွေရောက်နေတယ်လေ...”

“အမ်”

ပန်းနံ့သာရဲ့ အချက်ကျကျစကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိသော အံ့မင်းညိုရဲ့ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးလေးကြောင့် ရဲပလောင်း ခတ်သွားရသည် ။

“ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အံ့မင်းညို”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး ပန်းနံ့သာရာ.. နင်ကလည်း ငါတကယ် ဗိုက်မဆာလို့ မစားတာပေါ့ဟ.. စားချင်ရင် အခုလောက်ထိ အချိန်ဆွဲနေပါ့မလား”

“အို..မသိဘူး..မသိဘူး..ဗိုက်ဆာဆာ မဆာဆာ စားရမယ် အံ့မင်းညို
.. နင် ငါနဲ့ လိုက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ပန်းနံ့သာကတော့ လုပ်ပြီ...။

ဒီမှာ ဗိုက်အရမ်းဆာနေရတဲ့ အထဲ..မုန့်ဈေးတန်းကို အတင်းလိုက်ခဲ့
ခိုင်းနေ၏။ တဝှီတဝှီ တဝှမ်ဝှမ်မြည်ချင်နေတဲ့ ဗိုက်ကို ပန်းနံ့သာ မကြားရ
အောင် မနည်းဖိထားနေရသည် ။ မုန့်စားတန်းကို သွားမိရင် အံ့မင်းညို
ပိုပြီး စားချင်မှာ စိုးသဖြင့် မလိုက်ချင်၍ ငြင်းနေမိခြင်း ဖြစ်သည် ။

“ပန်းနံ့သာ..”

“ပြော..”

“ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားစားလိုက်ပါဟာ..ငါ တကယ်ဗိုက်ပြည့်နေလို့
ပါ..စားချင်စိတ် တကယ်မရှိလို့ ပါ ပန်းနံ့သာရယ်..နော်...”

“ကောင်းပြီလေ.. နင်က မစားချင်ဘူးဆိုတော့ ငါလည်း သွားမစား
တော့ဘူး အံ့မင်းညို... အငတ်ပဲခံတော့မယ်... နင်မစားဘဲ ဘယ်တော့မှ
ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမစားဘူး အံ့မင်းညို..”

ဟာ...။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ သူမ ပြောချင်တာတွေ
ဇွတ်တရွတ်ပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့ အင်္ကျီအဖြူ ရင်ဖုံးခါးတိုလ
က်ရှည်ကလေးနှင့် ကျောင်းစိမ်းထဘီလေး ဝတ်ကာ ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်
ဖက် ကျစ်ထားသော ပန်းနံ့သာဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ နောက်ကျောပြ
င်လေးကို ငေးကြည့်ပြီး .. အံ့မင်းညိုတစ်ယောက် အံ့ဩမှ င်သက်စွာ ရှိ
နေရာမှ အသိဝင်ကာ ပန်းနံ့သာနောက် ချက်ချင်းထလိုက်ခဲ့မိသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ...ပန်းနံ့သာက သူမထိုင်ခုံလေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စာ
ရေးစားပွဲခုံလေးပေါ် ခေါင်းလေးမှောက်တင်ကာ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်

နေချေပြီ။

“ပန်းနံ့သာ...”

“....”

ပန်းနံ့သာ မထူးမပါ။ သူမကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်တဲ့ အံ့မင်းညိုကို စိတ်ကောက်ချင် ဟန်ဆောင်နေမိ၏။ သို့သော် အံ့မင်းညိုတစ်ယောက် ပန်းနံ့သာ နောက်ကနေ ချက်ချင်းလိုက်ခေါ်သည့်အတွက် ဝမ်းအသာကြီး သာမိသည် ။

“ပန်းနံ့သာ...”

“ဘာလဲ..”

နှုတ်ခမ်းစူစူလေးနဲ့ ပြန်ထူးဖော်ရသည့်အတွက် အံ့မင်းညို စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားရပါသည် ။ ပန်းနံ့သာကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ညစ်အောင် အံ့မင်းညို မလုပ်ဘူးခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ပန်းနံ့သာက စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်မပြောနေမှာ ကိုလည်း သူနည်းနည်းလေးမှ လက်မခံနိုင်။

ဒါကြောင့်..ခြေကလေးဆောင့်ပြီး ထွက်သွားတာမြင်တာနှင့် အံ့မင်းညို ထလိုက်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

“ပန်းနံ့သာ..နင်..နင် ဗိုက်ဆာနေလိမ့်မယ်...ပြီးတော့ နင်က အစားအသောက်မမှန်ရင် ဗိုက်အောင့်တတ်တယ် မဟုတ်လား...ထ...ထ..ငါမှ နံ့စားတန်း လိုက်ပို့မယ်”

“နင်စားမှာ လား..အံ့မင်းညို..”

“ဟို..ဟိုလေ..ငါ..ငါက..”

“နင်မစားဘူးမဟုတ်လား..အံ့မင်းညို..ဒါဆို ခြေညောင်းခံပြီး ငါ့ကို

လိုက်ပို့မနေပါနဲ့ .. ငါလည်း မစားတော့ဘူး အံ့မင်းညို...”

“ဟာ..မဖြစ်ဘူး..ပန်းနံ့သာ..နင် မုန့်သွားစားရမယ်”

“မစားဘူး...”

“ပန်းနံ့သာ..”

“ဘာလဲ..အံ့မင်းညို..”

သူခေါ်တာကို ဂျစ်တစ်တစ်လေး ပြန်ထူးတာကြောင့် အံ့မင်းညို ရယ်ချင်သွားရသည်။

သို့ပေမဲ့..ပန်းနံ့သာက သူ့ကို လှောင်ပြောင်သည် ဟု ထင်သွားမှာ စိုး၍ အောင့်အည်းထားလိုက်မိ၏။

“လိမ္မာပါတယ်ဟာ..ငါ့ကြောင့် နင် အဲဒီလို မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ပန်းနံ့သာရယ်...အဲဒါဆို.. ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ ဟ” “အံ့မယ်..ကိုယ့်ဘာသာ ဗိုက်မဆာလို့ မစားတာဘဲဟာ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူးနော်...နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးတယ်ပေါ့..အံ့မင်းညို မှတ်ထား .. မစားချင်လို့ မစားတာဟေ့...မစားချင်လို့ သွားမစားတာ သိပြီလား”

ပန်းနံ့သာရယ်.. ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဟာ...။ ငါလည်း .. လူပဲဟ...။

သူများ တွေ မုန့်စားဆင်းလို့ မုန့်စားတန်းသွားရင် သူတို့လိုပဲ သွားပြီး မုန့်ဝယ်စားချင်တာပေါ့ ပန်းနံ့သာရယ်...။

ဒါပေမဲ့..။

ငါ..ငါ့မှာ ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ပန်းနံ့သာ။

ဒါကြောင့်...ဗိုက်တအားဆာနေပါလျက်နဲ့ ငါသွားမစားနိုင်တာပေါ့

“အံ့မင်းညို..”

“....”

“အံ့မင်းညို...”

“ဟင်...အဲ...ပန်းနံ့သာ..”

“နင်..ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်..စောစောက နင့်ကိုပြောမိတဲ့ စကားတွေကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟာ..ငါ..ငါလေ...”

“ပန်းနံ့သာ..”

မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ပိုင်းသွားတဲ့ ပန်းနံ့သာရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကိုကြည့်ပြီး အံ့မင်းညိုရဲ့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပျာတက်သွားရသည် ။

“ပန်းနံ့သာ..နင်...နင့်ကို ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး...ဘာကြောင့် ငါက နင့်ကို စိတ်နာရမလဲ ပန်းနံ့သာရယ်..ငါ ငါ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် အားငယ်သွားလို့ ပါ ပန်းနံ့သာရယ်”

“ဘာ...ဘာရယ်..အံ့မင်းညို..နင်..နင်က ဘာကို အားငယ်တာလဲ အံ့မင်းညို..”

“မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်လို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အလို့လို့၊ မုန့်စားတန်းသွားသလို.. ငါမသွားနိုင်လို့ လေ ပန်းနံ့သာ..ငါ..ငါ့မှာ မုန့်ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ ပန်းနံ့သာရယ်..မုန့်စားတန်းသွားပြီး သူများတွေ အားပါးတရ စားနေတာကြည့်တာထက်..အတန်းထဲမှာ ရေသောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတာ ငါ့အတွက် ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ ..နင်နဲ့ အတူလိုက်ဖို့ ငြင်းမိတာပါ ပန်းနံ့သာရယ်.. ငါ..ငါလေ နင်နဲ့ အဖော်မလို

က်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်..”

အို..အံ့မင်းညိုရယ်...။

သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ရှင်းပြနေတဲ့ အံ့မင်းညို ကို ကြည့်ပြီး ပန်းနံ့သာရဲ့ ရင်ထဲ သနားစိတ်ကလေးတွေ အတိုင်းမသိ အောင် တိုးဝင်လာခဲ့သည် ။ ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးနဲ့ ခေါင်းလေးစိုက်ကျ နေတဲ့ အံ့မင်းညိုကိုကြည့်ပြီး ပန်းနံ့သာ ဘယ်လိုပြန်ဖြေသိမ့်မှု ပေးရမလဲ မသိအောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါ၏။

“မနက်က အမေ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ပါတယ် ပန်းနံ့သာ...ဒါ၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ့ရဲ့ သင်္ချာရေးတဲ့ စာအုပ်က ကုန်ဖို့ တစ်မျက်နှာစာပဲ ကျန်တော့တာဟ...ဒါကြောင့်..စာအုပ်ဝယ်လိုက်ရတာ ပန်းနံ့သာရယ်...”

“ကောင်းတယ်..စာအုပ်အသစ်ထုတ်ဖို့ အိမ်ကမေ့လာတယ်မဟုတ်လား...အဲဒါကြောင့် မုန့်ငတ်ပြီပေါ့ အံ့မင်းညို.. အဲဒါ..ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံပေါ့”

မျက်စောင်းကလေးထိုးကာ အပြစ်တင်လိုက်တဲ့ ပန်းနံ့သာကို ခပ်စူးစူးလေး ပြန်ကြည့်ပြီး..

“စာအုပ်အသစ်ထုတ်ဖို့ ငါ့အိမ်မှာ စာအုပ်အပိုဝယ်ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ပန်းနံ့သာရယ်.. ငါဘယ်လို ထုတ်ခဲ့ရမလဲဟ”

“အို..နင့်အမေ အန်တီဇင့်ကိုပြောပေါ့.. စာအုပ်ကုန်နေပြီလို့ .. ဒါဆိုနင့်ကို ပိုက်ဆံပိုထည့်ပေးလိုက်မှာ ပေါ့ အံ့မင်းညိုရဲ့ ”

“ဟား..ဟား..”

“ဟင်..နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“ပိုက်ဆံပိုထည့်ပေးဖို့ နေနေသာသာ...ငါ့မုန့်ဖိုးကိုတောင် မနည်း ပေးနေရတယ်ဟ.. အဖေ့လုပ်စာက ထမင်းနပ်မှန်ရုံလေးပဲ ရတယ် ပန်း နံ့သာရဲ့ ..အမေ့ကို တစ်နေ့ကတည်းက စာအုပ်ကုန်တော့မယ်..ဝယ်ပေး ပါလို့ ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေက ရက်တွေရွှေ့နေတာနဲ့ အခု ငါ့မုန့်ဖိုးနဲ့ ဝယ်လိုက်ရတာ ပန်းနံ့သာရဲ့ ..”

အို..ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အံ့မင်းညိုရယ်...။

ပန်းနံ့သာတစ်ယောက် အံ့မင်းညိုရဲ့ ဘဝကို စာနာစွာ နှုတ်ခမ်းလေး နှစ်လွှာ စေ့ပိတ်သွားရသည် ။ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး အပြစ်မတင်ရက် တော့ပါချေ။

“ကဲ..နင်သိပြီမဟုတ်လား ပန်းနံ့သာ၊ ဒါဆို နင် ငါ့ကို မုန့်စားတန်းသွားဖို့ အဖော်မခေါ်ရက်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အောင်မယ်..လာ..လာချည်သေး..ဘာကြောင့် မခေါ်ဘဲနေမလဲ..ပို တောင်ခေါ်ဦးမယ်.. လာခဲ့..”

“ဟာ..ပန်းနံ့သာ..ဟေ့..ဒါ..ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဇွတ်အတင်း နေရာကထကာ အံ့မင်းညိုရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သဖြင့် ပန်းနံ့သာကို နားမလည်နိုင်စွာ အနောက်ကနေ တားရင်းဆီးရင်း မုန့် စားတန်းလေးရှိရာသို့ သူ ရောက်ခဲ့ရသည် ။

မုန့်ဟင်းခါးသည် ရှေ့ရောက်တော့.. ပန်းနံ့သာက ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို မှာ လိုက်သည် ။ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်လေး ပန်းနံ့ သာဆီ ဆိုင်ရှင်က လှမ်းထိုးပေးသည် အထိ အံ့မင်းညို ငေးကြောင်နေမိ ဆဲပင်..။

ဟင်...။ ငရုတ်သီးအမှုန့်တွေ တစ်ခွန်းခပ်ထည့်လိုက်တဲ့ ပန်းနံ့သာရဲ့

မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လေးကို ကြည့်ပြီး အံ့မင်းညို မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ။

“ပန်းနံ့သာ..နင်..နင်..”

“အဟင်း ..ဟင်း.. ဒီမုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ငါတစ်ယောက်တည်း စားမှာ နင်အရမ်း စိုးရိမ်သွားတယ် မဟုတ်လား.. အံ့မင်းညို”

“ဟုတ်တယ်..ပန်းနံ့သာ.. နင် ဘာကြောင့် အစပ်တွေ ဒီလောက်ထည့်စားရတာလဲ.. နင့်အမေသိရင် ဆူလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ နင်က အစာအိမ်သိပ်ကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟာ”

“ငါသိပါတယ် အံ့မင်းညိုရဲ့ .. အဲဒါ တမင်ထည့်တာလေ”

“ဟင်.. နင်.. နင်”

“အဟင်း ဟင်း.. နင်နဲ့ ငါက မရှိအတူ ရှိအတူ အမြဲမခွဲတမ်း လက်တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ အံ့မင်းညို၊ ဒီတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း စားပြီး နင်ဘေးက ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေမှာ လည်း ငါမကြည့်ရက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစားဖို့ ပဲ ပိုက်ဆံပါတဲ့ ငါ့အတွက် နင့်ကိုတစ်ဝက်စားစေဖို့ က ဒီနည်းတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်..

ငရုတ်သီးမှုန့်တွေစားရင် ဗိုက်အောင့်တတ်တဲ့ ငါ့ကို နင်တစ်ဝက်ပိုင်းစားပေးအောင် ငါလုပ်တာ.. နင်သာမစားပေးရင် ဒါတွေအားလုံး ငါ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားမှာ ပေါ့ အံ့မင်းညို.. ငါ ဗိုက်အရမ်းအောင့်ပြီး ကျောင်းမတက်နိုင်မှာ ကို.. နင် မလိုလားဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်.. ကဲ.. ရော့.. နင် အရင်စား အံ့မင်းညို..”

“ဟာ...”

ပန်းနံ့သာရယ် တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားရအောင် လုပ်တာတဲ့ လား

မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လေးကို သူ့ဆီကမ်းပေးနေတဲ့ ပန်းနံ့သာရဲ့ ပြုံး
ရွှင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ပြီး အံ့မင်းညိုရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်
ကလေးတွေ တိုးဝင်သွားရပါသည်။ ။

“ရော့လေ...အံ့မင်းညို..”

“နင်အရင်စားပါ.. ပန်းနံ့သာရယ်..”

“ဟင့်အင်း.. နင်စားပြီးမှ ငါစားမယ်.. တစ်ယောက်တစ်ဇွန်း
စားကြေး”

ပန်းနံ့သာရဲ့ စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်
လေးကို လှမ်းယူကာ အံ့မင်းညို စားလိုက်ရပါသည်။ ။ ဒီတော့မှ ပန်းနံ့
သာ၏ မျက်နှာလေး ဝင်းလက်ကာ ကျေနပ်ရိပ်လေးတွေနှင့် ပြုံးရယ်
လာတော့၏။

တစ်ယောက်တစ်ဇွန်းစားလို့ မုန့်တစ်ပန်းကန် ကုန်သောအခါ ပန်းနံ့
သာရော အံ့မင်းညိုပါ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျပြီး မျက်နှာလေးတွေ ရဲ
ရဲနီကာ တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့ စပ်နေတော့သည်။ ။

နှစ်ယောက်သား မုန့်စားတန်းလေးထဲက ထွက် လာပြီး ကျောင်း
သောက်ရေအိုးစင်လေးဆီ အပြေးသွားပြီး.. အစပ်ပြေအောင် ရေတွေ
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့သောက်ကြ၏။ သုံးခွက်လောက်
သောက်ပြီးချိန်မှာ တော့.. အစပ်သိပ်မပြေချင်သေးတဲ့ ပန်းနံ့သာမျက်နှာ
ရဲရဲလေးက အံ့မင်းညိုဆီ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ.. ငါ့အကြံ မပိုင်ဘူးလား အံ့မင်းညို... မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဝက်စီစား
လို့ ဗိုက်မဝပေမဲ့... ရေသုံးခွက်ကြောင့် ဗိုက်ကားသွားပြီ အံ့မင်းညို.. ဟဲ

...ဟဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ပန်းနံ့သာပြောသလိုပဲ စောစောက ဆာလောင်နေတဲ့ အံ့မင်းညိုရဲ့ ဗိုက်ကြီးလည်း အခုတော့ တင်းကားလို့ နေချေပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဉာဏ်ကြီးရှင်မရယ်.. တော်ပါပေတယ်ဗျာ... တော်ပါပေတယ်..”

ရယ်ဟဟမျက်နှာလေးနှင့် အံ့မင်းညို ပြော လိုက်လေလျှင် ပန်းနံ့သာသည် တဟင်းဟင်းသာ ရယ်မော၍ နေလေတော့သည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော... ထိုအချိန်က နှစ်ယောက်စလုံး ဗိုက်ဝကာ စာသင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။ အတန်းထဲရောက်တော့ အံ့မင်းညို သိပ်တွေဝေမနေဘဲ.. လွယ်အိတ်လေးထဲက စာအုပ်လေးထုတ်ပြီး ပါးစပ်ဟကာ လျှာကိုထုတ်ပြီး ယပ်ခပ်ရသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ပန်းနံ့သာသည် လည်း သူ့နည်းတူစွာ ရှိနေတာလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့မင်းညို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးမြဲသွားရတော့သည်။ ။

* * *

အခန်း (၂)

စာအုပ်ကုန်လို့ မုန့်အငတ်ခံပြီး ဝယ်ရတဲ့ အံ့မင်းညိုအတွက် စိတ်မချမ်းသာနိုင်သော ပန်းနံ့သာသည် အံ့မင်းညိုအလစ်တွင် လွယ်အိတ်ထဲ ခိုးခိုးနှိုက်ကာ စာအုပ်ကုန်မကုန် စစ်ရသော အလုပ်တစ်ခု တိုးလာခဲ့ပါသည်။ ။

အံ့မင်းညို စာအုပ်ကုန်တော့မည်ဆိုတာ သတိထားမိတာနှင့် ပန်းနံ့သာအတွက် အပိုဝယ်ပေးထားသော စာအုပ်လေးကို မေမေမသိအောင် ဂှက်ကာ အံ့မင်းညို၏ မိခင် အန်တီဇင်ကို အရင်ဦးအောင် သွားပေးထားတတ်ခဲ့သည်။ ။

စာအုပ်လေးကုန်လို့ စာအုပ်အသစ်ကလေးကို ထုတ်ပြီးရေးနေတာတွေ့လျှင် ပန်းနံ့သာတစ်ယောက် အပျော်ကြီးပျော်ကာ စိတ်အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာနေရတော့သည်။ ။

ထို့အပြင်... စာသင်ခန်းထဲတွင် စာအတော်ဆုံးဖြစ်ပြီး အမြဲတမ်း ပထမနေရာက မဆင်းရသော ပန်းနံ့သာသည် ဉာဏ်သိပ်မကောင်းသော်လည်း အင်မတန်ဇွဲကောင်းပြီး ဝီရိယရှိသော အံ့မင်းညိုရဲ့ စာပြဖတ်ကလေးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ဉာဏ်ကောင်းသလောက် ထူးချွန်တဲ့ ပန်းနံ့သာကို အံ့မင်းညိုက သူနားမလည်သော သင်္ချာတွက်နည်းမျိုးဖြစ်ဖြစ်... သူစာကျက်ရန် ခက်ခဲ

သော စာပိုဒ်မျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲလာလာ မေးတတ်သလို ပန်းနံ့သာက
လည်း အံ့မင်းညိုနားလည်သည် အထိ ထိုင်ရာမထ... ထမင်းမေ့ဟင်း
မေ့ ရှင်းပြတတ်ခဲ့ပါသည်။ ။

အခုလည်း ... မနက်မိုးလင်းတာနှင့် မေမေ ပြင်ဆင်ပေးထားသော
ကော်ဖီခွက်နှင့် ကိတ်ဩဇာလေးကိုစားရင်း... မေမေ့အလစ်ကို ပန်းနံ့
သာ ချောင်းနေမိသည်။ ။

“သမီး.. မြန်မြန်စားနော်.. ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့ ”

“အံ့မင်းညို စောင့်နေရမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်”

“ဟွန်း.. စောင့်ပါစေပေါ့”

“သမီးနော်.. အံ့မင်းညိုကို သိပ်ပြီး အနိုင်မကျင့်ချင်ပါနဲ့ ကွယ်... သူ
က ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့ သူဆိုတော့.. အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်
နေရှာမှာ .. ဒါကို သမီးကသိရင် သူ့ကို အားပေးပြီး လိုက်လိုက်လျှော
လျှောလေး ဆက်ဆံပါကွယ်”

“ဟာ.. မဆက်ဆံနိုင်ပါဘူး ... လာခင်ချင်ခင်၊ မခင်ချင်နေပါစေ.. သ
မီးကို ခေါ်ချင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲဟာ”

“ဟဲ့... အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေက အံ့မင်းညိုလောက် သမီးအပေါ်
သည်းခံနိုင်လို့ လား... ကျောင်းတစ်ခါသွားဖို့ ပြင်ဆင်တာ မပြီးမချင်း
စောင့်နေပေးတာတို့ ကျောင်းပေါက်ဝရောက်မှ .. ဘာမှေ့ကျန်လို့
ပြန်ပြေးယူပေးတာမျိုးတို့ ရှိလို့ လား ပန်းနံ့သာ.. တော်ပြီ တော်ပြီ..
မြန်မြန်စား.. တစ်ခါတလေလည်း ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး
သွားခေါ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဦး”

ပွစိပွစိနှင့် ဆူပူရင်း ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းလေးကနေ ထသွားလျှင်ပဲ.
. ပန်းနံ့သာက အကြံကြီးသူတစ်ယောက်ပီပီ ပန်းကန်လေးထဲမှာ
ကိတ်ခြောက်ကလေးတွေကို လွယ်အိတ်ထဲမှ အသင့်ထည့်ထားသော တ
စ်ရှူးစက္ကူလေးဖြန့်ကာ ထည့်ပြီး ကပျာကယာလေးထုပ်ပိုးကာ လွယ်အိ
တ်လေးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက်မှာ တော့... လက်ကျန်ကော်ဖီလေးကို ဂွက်ခနဲ မော့ချကာ
ထမင်းစားဝိုင်းလေးမှ ထပြေးခဲ့လေ၏။ မေမေအကျင့်ကို သိထားသူပီပီ
ပန်းနံ့သာသည် အံ့မင်းညိုအပေါ် အနိုင်ပဲ ကျင့်သလိုလိုပုံစံမျိုး
လုပ်လုပ်ပြတတ်သည်။ ။ ပန်းနံ့သာ စာကျက်လျှင် ဘယ်သူမှ အနှောင့်အ
ယှက်ပေးတာ မကြိုက်သော မေမေသည် တခြားအိမ်က ကလေးများ ခြံ
ရှေ့တွင် ဆူညံစွာ ကစားလျှင်တောင် မောင်းထုတ်တတ်၏။

အံ့မင်းညို စာလာမေးတော့.. ထမင်းဝိုင်းတွင် မေမေ သိပ်မနှစ်မြို့
ချေ။ ပန်းနံ့သာ စာကျက်ပျက်သွားမှာ မေမေက အရမ်းကြောက်တာလေ
။

သို့သော် အိမ်ဘေးချင်းကပ်နေကြသူတွေမို့ လက်ခံရသည်။ ။ မေမေမျ
က်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး အလိုက်သိတဲ့ ပန်းနံ့သာက..

“ဒီအံ့မင်းညိုကလည်း .. အလကားနေ သူများကိုပဲ အားကိုးတယ်.. ဒီ
တစ်ခါ စာလာမေးရင်တော့ လာမမေးနဲ့ ငါအလကားနေ အလကား နင်
မေးတာ မဖြေနိုင်ဘူးလို့ ပြောရဦးမယ်”

ဟု မေမေ မကြားကြားအောင် ကြိမ်းမောင်းလေလျှင် အင်မတန်
အားနာ၍ မျက်နှာပူတတ်သော မေမေသည် .. ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်မှာ
ဆိုးသည် ကတစ်ကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်းများ မျက်နှာပျက်ကြရမည်ဆိုး
တာက တစ်ကြောင်း ပန်းနံ့သာကို ချော့မော့ကာ စိတ်ရှည်ရှည်လေး

ထားဖို့ ပြောလေတော့၏။

အဟွန်း.. မေမေ မသိသေးတဲ့ အချက်က ပန်းနံ့သာဟာ အံ့မင်းညိုအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ သံယောဇဉ် ကြီးမားနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အံ့မင်းညိုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ပန်းနံ့သာရဲ့ ကိစ္စများ ချဉ်းသာဟု မေမေသာ သိရင် ခေါင်းပူအောင် ခေါက်မှာ သေချာသည် ။

အခုလည်း ... ပန်းနံ့သာတစ်ယောက် အံ့မင်းညိုအတွက် ကိတ်ခြောက်ကလေးတွေ ဖွက်ယူလာသည် ။ အံ့မင်းညိုရဲ့ အမေက မုန့်ပုံးတွေ ဝယ်စားဖို့ တတ်မှ မတတ်နိုင်တာ...။ ဒီတော့ ပန်းနံ့သာ စားရမယ့် ကိုယ်တာထဲက မုန့်တွေကို မေမေအရှေ့မှာ စားမလိုလိုနှင့် မေမေအကွယ်မှာ အံ့မင်းညိုကို ကျွေးချင်လို့ ပန်းနံ့သာ ယူခဲ့တာလေ...။

မေမေသိရင် ပန်းနံ့သာကို ဆူမှာ စိုးလို့ မေမေကို စိတ်တိုအောင် မေမေကြိုက်တဲ့ ပုံစံကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မေမေက လူတစ်မျိုး။

ဒီလူကောင်းတယ်ဟု ပြောလျှင် .. မေမေက ကြည့်မရစွာ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး မကောင်းကြောင်း ပြောတတ်သလို သူများက မကောင်းပါဘူးလို့ သုံးသပ်သမျှကိုလည်း သူကောင်းချင် ကောင်းနေတတ်ပြန်သည် ။ ဒါကြောင့်... မေမေနှင့် စကားပြောလျှင် အမြဲပြောင်းပြန် ပြောရသည် ။

“အံ့မင်းညိုရေ..”

“အံ့မင်းညို...”

အံ့မင်းညိုတို့ ခြံလေးထဲကိုဝင်ရင်း အသံစာစာလေးနှင့် ပန်းနံ့သာ အော်ခေါ်နေမိသည် ။

“သမီးလေး.. ပန်းနံ့သာ.. လာ.. ခဏလေးနော်.. သမီး ဒီမှာ မနက်စာ စားနေလို့ ”

အိမ်ရှေ့ပေါက်ဝလေးကတစ်ဆင့် ကျောင်းသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ပန်းနံ့သာဆီ အန်တီဇင်က အိမ်နောက်ဘက်မှ လှမ်းအော်သည်။

“ လာလေ... သမီးရဲ့ ... အိမ်ထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်တီဇင်”

ပန်းနံ့သာတစ်ယောက် အိမ်လေးပေါ် တက်ခဲ့သည်။ သံချိတ်လေးတစ်ခုတွင် လွယ်အိတ်ကလေးကို ချိတ်လိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ နောက်ဖေးထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းလေးတွင် အံ့မင်းညို နံနက်စာ ထိုင်စားနေတာ တွေ့ရသဖြင့် ထမင်းစားဝိုင်းလေးဆီ အပြေးလေးနဲ့ လျှောက်သွားကာ ..

“တယ်ဟုတ်ပါလား... ငါ့ကိုတောင် ခေါ်မကျွေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်စားနေတယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား အံ့မင်းညို”

“.....”

ပန်းနံ့သာရဲ့ မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ပြီး ...။

အံ့မင်းညို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပေမယ့်... အင်မတန်လျှာသွက်တဲ့ အံ့မင်းညိုရဲ့ အမေ အန်တီဇင်ကတော့ ...

“အဟင်း ဟင်း ... ခေါ်လည်း သမီးပန်းနံ့သာ မစားနိုင်ပါဘူးကွယ် ... ထမင်းကြမ်းကို ငါးပိရယ်နဲ့ နယ်ပြီး.. ဘူးသီးကြော်နဲ့ စားနေတာလေ ... အန်တီဇင်တို့ က.. သမီးတို့ အိမ်လို အိုဗာတင်းတွေ၊ ဟောလစ်တွေ၊ ကော်ဖီတွေဖျော်ပြီး... နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်ချိုချိုလှလှလေးတွေနဲ့ မစားနိုင်ဘူး သမီးရဲ့ .. မြင်တယ်မဟုတ်လား.. အံ့မင်းညို မနက်စောစောစီးစီး

ချွေးတွေရော နှပ်တွေရော တချိုးချိုးဖြစ်နေတာသာ ကြည့်..”

ဟယ်...။ အန်တီဇင်အပြောလေးကြောင့် ပန်းနံ့သာရဲ့ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေ နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ မနက်စောစောစီးစီး နဖူးလေးမှာ ချွေးလေးတွေသီးသီးထကာ မျက်နှာလေး ရဲပလောင်းခတ်ပြီး မနက်စာတွေ ဗိုက်ပြည့်အောင် စားနေတဲ့ အံ့မင်းညိုကိုကြည့်ပြီး.. မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်လေး ဝဲတက်သွားရတဲ့ အထိ ဖြစ်ရသူက ပန်းနံ့သာရယ်ပါ။

“ဟဲ့ သား မြန်မြန်စားစမ်း... ပန်းနံ့သာလေး စောင့်နေရပြီ.. မြန်မြန်စား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အမေ..”

“ရှုး... ရှဲ့..”

ခေါင်းလေးလည်း ညိတ်ရင်း ပန်းကန်ပြားထဲက ထမင်းများကို ပလုတ်ပလောင်း သွင်းလိုက်သဖြင့် ပန်းနံ့သာ မကြည့်ရက်စွာ နေရာကနေ အံ့မင်းညိုဆီ လျှောက်သွားပြီး ထမင်းပန်းကန်လေးကို လှမ်းယူပစ်လိုက်သည်။ ။ ပန်းနံ့သာရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် အံ့မင်းညို အံ့ဩသွားပုံရ၏။ မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် သူမကို မော့ကြည့်သည်။ ။

“တော်တော့.. အံ့မင်းညို.. နင့်ထမင်းတွေက အရမ်းစပ်မဲ့ပုံပဲ.. နင်ဆက်ပြီး မစားနဲ့ တော့... ပြီးတော့... ကျောင်းချိန်လည်း အရမ်းနီးနေပြီ... ဒီနေ့ ဆရာမက.. ငါတို့ အသင်း အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမယ်လို့ ပြောထားတာမဟုတ်လား... ဘုရားပန်းလည်း ဈေးထဲဝင်ဝယ်ရဦးမယ် အံ့မင်းညို”

“ဟာ.. ဟုတ်သားပဲ.. နင်ပြောမှ သတိရတယ်”

“ကဲ.. ဒါဆိုလည်း လက်ဆေးတော့လေ..”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဘာဒါပေမဲ့လဲ.. အခုချက်ချင်း ထဆိုထ အံ့မင်းညို”

“ထပါ့မယ်.. ပန်းနံ့သာရယ်.. ငါးမိနစ်ပဲ အချိန်ပေးစမ်းပါ... ငါ ဗိုက်
မဝသေးဘူးဟ.. နည်းနည်း စားပါရစေဦးဟာ”

“အို.. မစားရပါဘူး.. ဒီလောက် စပ်နေတဲ့ ဟာ...”

“စပ်ရင် ရေသောက်မှာ ပေါ့.. ပေး.. ပေး.. ငါ့ပန်းကန်ပြားပေး...”

“မပေးဘူး.. အံ့မင်းညို.. နင်... ဒါတွေထပ်ပြီး မစားရဘူး...ဒါပဲ”

ကျွတ်...။ ပန်းနံ့သာကတော့ ပြဿနာရှာပြီ။

အဆာပြေမစားရင် အံ့မင်းညို တစ်နေ့လုံး ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့
ကျောင်းမှာ ဆာလောင်နေတော့မှာ ပေါ့။ မုန့်ဖိုးက သိပ်ရတာ မဟုတ်တဲ့
အပြင်.. ဒီနေ့ အသင်းမှာ ဘုရားပန်းဝယ်ရင် အချိုးကျထည့်လှူရဦးမည်
။ ဒီပိုက်ဆံကိုလည်း အံ့မင်းညိုရဲ့ မုန့်ဖိုးထဲကပဲ ခွဲပေးရမှာ ။ နေ့လယ်မုန့်
စားတန်းမှာ ပေါင်မုန့်သေးသေးတစ်လုံး ဝယ်စားပြီး ရေကို ဗိုက်ပြည့်
အောင် သောက်ရဦးမည်။ ဒါကြောင့် နေ့လယ်အထိ အဆာခံနိုင်အောင်..
အိမ်က ထမင်းကြမ်းကို တဝတပြ စားမှ ဖြစ်မယ်လေ။ ဒါကို.. ပန်းနံ့သာ
နားမလည်ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးက... ကျောင်းသွားချင်တာ ဇွတ်ပဲ။

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. မရဘူး.. အံ့မင်းညို...”

“ငါ.. မဝသေးဘူး.. ပန်းနံ့သာရဲ့ ”

“မဝလည်း ထပ်မစားရဘူး.. အခုချက်ချင်း လက်ဆေးတော့ အံ့မင်း
ညို.. နင်မထရင်.. ငါ နင့်ကို တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူးနော်..”

ဟင်..။

ပန်းနံ့သာက.. တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူးတဲ့ ။

နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုစု မျက်ရည်လေး ရစ်ဝိုင်းကာ အံ့မင်းညိုကို စိုက်ကြည့်နေသော ပန်းနံ့သာကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်သော်လဲ.. ပန်းနံ့သာ မခေါ်မပြောဘဲနေမှာ ကိုတော့ မလိုလားနိုင်ပါ။ ပန်းနံ့သာ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်သည် ။

“အံ့မင်းညို.. ပြောနေတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး.. အေးပါဟာ.. ငါကြားပါတယ်.. ထပြီ.. ထပြီ ပန်းနံ့သာ”

သားဖြစ်သူက ပန်းနံ့သာ စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မှာ ကြောက်၍ ချက်ချင်း စားလက်စကို ရပ်ကာ ထပြီး နောက်ဖေးကပြင်လေးမှာ လက်သွားဆေးနေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ တွယ်တာမှုသံယောဇဉ် တော်တော်လေး ကြီးမားတာပဲ။

စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက်ချပြီး.. ပန်းနံ့သာဆီက ထမင်းပန်းကန်လေး ဆီ လှမ်းယူလိုက်၏။

“ပေး.. သမီး ပန်းနံ့သာ.. အန်တီဇင် သိမ်းလိုက်တော့မယ်..”

“အန်.. အန်တီဇင်”

“ပြောလေ သမီး”

“ရော့..”

“ဟယ်.. ဒါ.. ဒါက ဘာလဲသမီး”

“သမီးရဲ့ မုန့်ဖိုးထဲက ပေးတာပါ.. ဒီနေ့.. ကျောင်းမှာ သမီးတို့

အသင်း သန့်ရှင်းရေးနေလေ.. ဒါကြောင့် ဘုရားပန်းဝယ်ရင်.. အသင်း
ထဲက ပါတဲ့ လူတွေအားလုံး မျှဝေကျခံရတယ် အန်တီဇင်... အံ့မင်းညို
အန်တီဇင်ကို မပြောပြဘူးဆိုတာ.. အန်တီဇင် မပေးလောက်ဖူးထင်လို့
ဖြစ်မှာ ပါ.. ပြီးရင်.. သူ့မုန့်ဖိုးလေးထဲကပဲ ခွဲပေးမှာ ... ဒါဆို.. မုန့်စားတ
န်းဆင်းရင်.. သူ့မှာ စားစရာပိုက်ဆံမရှိတော့ဘဲ နေလိမ့်မယ် အန်တီဇင်
...

သမီးမှာ ပိုက်ဆံအပို ပါပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုပေးရင် လက်ခံမှာ မ
ဟုတ်ဘူး အန်တီဇင်ရဲ့ ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မုန့်ဖိုးအပိုပေးတဲ့ အနေနဲ့ အ
န်တီဇင်ပဲ ပေးပေးပါနော်.. ဒါမှ သမီးတို့ အတူတူ မုန့်သွားစားလို့ ရမှာ
အန်တီဇင်ရဲ့ ...”

“ဪ.. သမီး ပန်းနံ့သာရယ်...”

သားလေး အံ့မင်းညိုအပေါ်ထားရှိသော ပန်းနံ့သာရဲ့ သိတတ်မှုလေး
ကြောင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင်ပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသလို ရင်ထဲလည်း နင့်
ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။

အင်းလေ...။ မိမိတို့ ဒီခြံလေးထဲ ပြောင်းလာကတည်းက ပန်းနံ့သာ
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက နှစ်တန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အခုဆို (၇)
တန်းကျောင်းသူကလေးပင် ရှိနေပြီဆိုတော့... သားလေးအံ့မင်းညို
တို့ ရဲ့ သံယောဇဉ်ကလေးက ခိုင်မြဲပြီပေါ့လေ။

ပြီးတော့.. စိတ်ကောင်းရှိပြီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိတဲ့ ပန်းနံ့သာအ
တွက် အံ့မင်းညိုသာလျှင် သူမလေးရဲ့ အစ်ကိုအဖော်ဖြစ်နေခဲ့တာကို။ သူ
များ တွေလို ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်တဲ့ အံ့မင်းညိုရဲ့ လိုအပ်မှုလေးတွေ
ကို မိဘတွေမသိအောင် နောက်ကွယ်ကနေ ခိုးခိုးဖြည့်ပေးတတ်သော ပ
န်းနံ့သာလေးရဲ့ လုပ်ရပ်လေးကို ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် အားနာစွာဖြင့် လက်ခံ

လိုက်သည်။ ။

“အေး.. သမီး.. အေး.. အေး.. အန်တီဇင် ပေးပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်...”

မိမိလက်ခံလိုက်တာနှင့် ပန်းနံ့သာ၏ မျက်နှာလေးက ပြုံးရွှင်ကာ ဝင်းလက်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ။

“အန်တီဇင်”

“ပြောလေ သမီး...”

“အံ့မင်းညိုကို နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို စပ်စပ်ကြီးတွေနဲ့ မကျွေးပါနဲ့နော်..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးရဲ့ ”

“သူ့ကြည့်ရတာ မနည်းစားနေရသလိုပါ အန်တီဇင်ရယ်၊ သမီး သနားလို့ ပါ”

“အဟင်း... ဟင်း.. အန်တီဇင်က.. ကိုယ့်သားသမီးကို အကောင်းစားကျွေးချင်တာပေါ့ကွယ်... ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ ဘာဘာအလုပ်က စားရရုံလောက်လေးပဲ ရတာကွဲ့... သူ့ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရတာနဲ့ အိမ်မှာ အသုံးလိုတာလေး ဝယ်ရတာနဲ့ တင် အပိုအလျှံမရှိဘူးလေ... လက်လုပ်လက်စားတွေရဲ့ ဘဝက ဒီလိုပဲ သမီးရေ.. ဒါကို သမီး အခုတော့ သိဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဟုတ်ပါတယ် အန်တီဇင်။

အန်တီဇင် ပြောတာတွေကို ပန်းနံ့သာ ဘာတစ်ခုမှ မသိပါဘူး။ ပန်းနံ့သာသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် အန်တီဇင်။

အဲဒါ.. အံ့မင်းညိုကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လေး စားစေချင်တာ
လေးတစ်ခုပါပဲ။

အံ့မင်းညို.. စိတ်ညစ်ရင် သမီးလည်း စိတ်ညစ်တယ်။

အံ့မင်းညို .. ဝမ်းနည်းတာတွေရင် သမီး အရမ်းငိုချင်တယ်။

အံ့မင်းညိုရဲ့ မျက်နှာလေးကြည်လင်နေမှ ပန်းနံ့သာဆိုတဲ့ သမီးရင်
ထဲ အေးချမ်းနေရတာပါ အန်တီရယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သမီး ပျော်နိုင်တာ
ပါ။ အဲဒါကြောင့် သမီး တောင်းဆိုရတာပါရှင်။

နားလည်မှု မရှိလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်လို့ .. မယူဆလိုက်ပါနဲ့ အန်တီ
ဇင်ရယ်...။

ပန်းနံ့သာ ရင်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ကလေး ပြောနေမိတော့သည် ။

* * *

အခန်း (၃)

“အံ့မင်းညို...”

“ဘာလဲ.. ပန်းနံ့သာ”

“နင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အစပ်မပြေသေးတဲ့ ပုံပဲ”

“အဟဲ.. ငါက နည်းနည်းအစပ်ကြောက်တယ်ဟ”

ဒါပေမဲ့ ထမင်းကြမ်းကို ဘူးသီးကြော်ပူပူလေးနဲ့ စားရင် ငါးပိရည် လေးစမ်းမှ လိုက်ဖက်တာလေ.. ဒါကို နင်မှ မစားဖူးတာ ဘယ်သိမှာ လဲ ပန်းနံ့သာရဲ့ ... ဒါက ငါတို့ ဆင်းရဲသားတွေသာသိတဲ့ နတ်သုဒ္ဓါလေ”

“တော်ပါဟယ်.. ဟိုတစ်နေ့က မုန့်ဟင်းခါးထဲ ငရုတ်သီးမှုန့် ထည့် စားမိတာ ဗိုက်နာလို့ မဆုံးဘူး... အမေသိမှာ စိုးလို့ ဆေးတွေခိုးသောက် ရတာ အမောပဲ.. အသံကိုထွက်ပြီး မညည်းပြရဲတာ...”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့.. နင်နဲ့ မတည့်ပါဘူးဆိုတာ အတင်းလုပ် ပစ်တာကို .. လွင့်ပစ်ရမှာ နှမြောလို့ သာ ငါ လက်ခံလိုက်ရတာ”

“ငါက.. နင့်ကိုကျွေးချင်တာကို အံ့မင်းညိုရဲ့ ”

“ပန်းနံ့သာ”

“ဟင်..”

“အမြဲတမ်း နင်ချည်းပဲ ငါ့ကိုကျွေးရတယ်နော်”

“အဟင်း.. ဟင်း.. အဲဒါ.. ဘာဆန်းလို့ လဲ အံ့မင်းညို၊ ငါက မေမေ့ဆီ ကရော ဖေဖေ့ဆီကပါ မုန့်ဖိုးတွေရတာလေ၊ နင်မှ ဝိုင်းမစားရင် ငါ့ပိုက် ဆံတွေ တအားပိုပြီး ပျောက်ကုန်မှာ ပေါ့ဟဲ့”

“ငါလည်း ..နင့်ကိုတစ်ခါလောက် ပြန်ဝယ်ကျွေးချင်တယ် ပန်းနံ့သာ ရယ်”

“ဟင်း.. ဟင်း”

အံ့မင်းညိုစကားကြောင့် ဝီတိလေးဖြစ်ကာ ရယ်လိုက်မိသူက ပန်းနံ့ သာရယ်ပါ။

“ငါ.. တကယ်ပြောတာပါ ပန်းနံ့သာရယ်..”

“ငါယုံပါတယ်.. အံ့မင်းညိုရယ်.. ဒါကြောင့်.. နင်ဒီထက်စာပိုကြိုးစား ပါလို့ ငါပြောချင်ပေါ့၊ နင်တစ်နေ့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လို့ ... ဆေးကုခန်းကြီးတွေမှာ အလုပ်လုပ်ရင် ငွေတွေအများကြီး ရမှာ လေ... အဲဒီအခါကျရင် ငါစားချင်တာတွေအားလုံး နင်တစ်လှည့် ပြန်ဝယ်ကျွေး ပေါ့ အံ့မင်းညို”

“ငါကြိုးစားပါတယ်ဟာ.. ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား နင့်ကိုမမီဘူး ပန်းနံ့သာရယ်.. နင်က အတန်းထဲမှာ အမြဲပထမရပြီ... ငါ က အမြဲဒုတိယရတယ်လေ.. ဒါတောင်... နင်အမြဲတမ်း စာဝိုင်းပြပေးလို့ ငါရတာဟ၊ နင်သာ ဉာဏ်ကောင်းကောင်း နဲ့ ငါမရှင်းလင်းတာတွေ မပြ ပေးရင် ငါရမှာ မဟုတ်ဘူး ပန်းနံ့သာ”

“ဟွန်း.. အားကလည်း လျှော့လိုက်တာဟယ်.. ငါတော့ ဒီတစ်သက် သူကျွေးတဲ့ မုန့် စားရတော့မှာ ပဲ”

“ဟာ.. ဒါကတော့ ငါဝယ်ကျွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါဟာ... အဲဒီ

လောက်ကြီးတော့.. အထင်မသေးလိုက်စမ်းပါနဲ့ ”

“ကဲပါ.. အဲဒါထားလိုက်တော့ အံ့မင်းညို.. နင်ကျွေးတာ နောက်ထား..
. ရော့ ဒါလေးကို အစပ်ပြေစားလိုက် အံ့မင်းညို”

“ဟင် ဒါက ဘာကြီးလဲ”

တစ်ရှူးလေးနဲ့ ထုပ်ပိုးထားသော မုန့်လေးကို မဖြေသေးဘဲကိုကြည့်
ကာ မေးနေတဲ့ အံ့မင်းညိုကို.. အပြုံးလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်
။

အံ့မင်းညိုက... စိတ်ဝင်တစား စက္ကူဖတ်လေးကို ခွာကြည့်တော့...

“ဟာ.. မုန့်ပုံးထဲက မုန့်တွေပါလား.. ဟိုနေ့က.. နင့်အဖေဝယ်လာတဲ့
မုန့်ပုံးထဲက မုန့်တွေ မဟုတ်လား ပန်းနံ့သာ..
အိမ်ရှေ့စားပွဲခုံလေးပေါ်မှာ တင်ထားတုန်းက... သံပုန်းလေးပေါ်မှာ
ဆွဲပြထားတဲ့ မုန့်ပုံစံလေးတွေကို ငါ သေသေချာချာချာ ကြည့်ထားတာ
လေ.. အဟင်း... အဲဒီအချိန်တုန်းကတည်းက ငါစားချင်လွန်းလို့ သရေ
တောင်ယိုတယ် ပန်းနံ့သာရယ်...”

သိတယ်.. အံ့မင်းညို။

နင်.. အဲဒီနေ့က ငါတို့ မိသားစုတွေ အခန်းထဲဝင်နေတုန်း... ဖေဖေ
ယ်လာတဲ့ မုန့်ပုံးလေးကို ငါနဲ့ အတူ စာလာကျက်နေရင်းနဲ့ နင်လှမ်းကြ
ည့်နေတာ.. ငါမြင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် နင်စားချင်မှာ ပဲဆိုပြီး ငါစားမဲ့
မုန့်ကို.. မေမေအလစ်မှာ ငါမစားဘဲ နင့်အတွက် ယူလာခဲ့တာပေါ့
အံ့မင်းညိုရယ်။ နင့်ကို စားစေချင်လို့ လေ။

“ပန်းနံ့သာ”

“ဘာလဲ.. အံ့မင်းညို”

“ရော့...”

ဟင်...။ မုန့်လေးတွေပါတဲ့ စက္ကူထုပ်ကလေးကို ပန်းနံ့သာဆီ ပြန်ပေးနေသဖြင့် အံ့သြသွားရသည် ။

“ဒါက.. နင့်အမေ နင့်ကိုစားစေချင်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ ပန်းနံ့သာ.. ဒါကို ငါက ဘာကြောင့် စားရမှာ လဲ... နင်ပဲ စားပါ ပန်းနံ့သာရယ် .. နင့်အမေ အန်တီကြူကြူသိရင် ဆူနေပါဦးမယ်”

“အို.. မဆူပါဘူး... ဒီမုန့်တွေယူလာတာ.. မေမေမှ မသိတာဘဲ အံ့မင်းညို”

“ဟာ.. ဒါ .. ဒါဆို.. နင်.. နင်ခိုးယူလာတာပေါ့”

ဟုတ်လား.. ပန်းနံ့သာ”

“အံ့မယ်.. လူကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ..ငါက ဘာကြောင့်ခိုးယူရမှာ လဲ.. အိမ်မှာ စားမဲ့သူဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာကို.. ဘာခိုးစရာလိုလဲ. . ဒါငါမကုန်လို့ နင့်အတွက် တစ်ဝက်ချန်ပြီး ယူလာခဲ့တာ အံ့မင်းညိုရဲ့ ”

“ဪ.. ဒီလိုလား..”

“စားမှာ သာ စားစမ်းပါ.. အံ့မင်းညိုရယ်.. နင်ကြည့်ရတာ အစပ်မပြယ်သေးတဲ့ ပုံစံကြီး ရှိနေသေးတာ.. စားလိုက်.. စားလိုက်.. အဲဒီမုန့်လေးတွေက အရမ်းချိုပြီး အရသာသိပ်ရှိတယ် အံ့မင်းညို”

“ဟင်.. ဟုတ်လား”

ပြောလည်း ပြော.. အံ့မင်းညိုသည် စက္ကူပတ်ကလေးကို ဖြေကာ မုန့်လေးတစ်ခုကို စားလေလျှင် ပန်းနံ့သာသည် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ပင် ဝမ်းသာသွားရသည် ။

အံ့မင်းညိုရယ်.. ငါလေ နင့်ကို ငါ ဘာလေးပဲအကောင်း စားရ စားရ သိပ်ကျွေးချင်တာပဲဟာ။

ခုလိုပဲ .. နင် မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေတာတွေ့ရရင်ပဲ ငါ ပျော်ရွှင်ကျေ နပ်ပြီ အံ့မင်းညို။

ငါ့ရဲ့ စေတနာတွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ နင်စားပေးပါ အံ့မင်းညိုရယ်။

ကျောင်းတက်ရက်တွေ..။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်ဆုံးခဲ့သည် နှင့် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးများ သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးများ တွင် အပျော်ကြီးပျော်နေကြသူတွေက အံ့မင်းညိုနဲ့ ပန်းနံ့သာရယ်ပါ။

ကျောင်းက ပြန် လာပြီးကတည်းက လွယ်အိတ်လေးပစ်ချပြီး ရပ်ကွက်လေးထဲတွင် သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်အနေနှင့် လာဆောက်ကြသော အပျော်စီးချားရဟတ်ကြီးတွေ ဈေးသည် တွေ ဆိုင်နေရာလုပ်နေကြတာကိုသွားပြီး စပ်စပ်စုစုကလေး ကြည့်မိကြသည် ။

“ပျော်စရာကြီးပဲနော်... အံ့မင်းညို”

“အေး.. ဟုတ်တယ်နော်.. ငါတော့... ဒီရဟတ်ကြီးကို စီးဖို့ ညကျရင် အဖေ့ဆီက ငွေတောင်းကြည့်ဦးမယ်ဟာ”

“ကောင်းတယ် အံ့မင်းညို.. ငါလည်း ဖေဖေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပြီး မီးထွန်းပွဲတော်ညမှာ လျှောက်လည်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်.. နင်က ဘယ်သူနဲ့ လည်မှာ လဲ ပန်းနံ့သာ”

အံ့မင်းညိုက အလန့်တကြား မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် မေးလေလျှင် ပန်းနံ့သာသည် အသံကလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။ ။

“ဘာရယ်တာလဲ ပန်းနံ့သာ... ငါမေးနေတာကို ဖြေလေ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. အံ့မင်းညိုရယ်.. မေးမှ မေးတတ်တယ်ဟာ.. ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတဲ့ ဟာကို.. ဘယ်သူနဲ့ သွားရမှာ လဲဟဲ့.. နင်နဲ့ ပဲ လျှောက်လည်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်လား.. ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ပန်းနံ့သာရယ်.. ငါက တခြားသူ ငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားမှာ လားလို့ စိုးရိမ်သွားတာဟ”

“မသွားပါဘူး.. အံ့မင်းညိုရယ်”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ပြန်ကြရအောင် ပန်းနံ့သာ.. အမေတို့ ကို ရပ်ကွက် ထဲ မှာ ချားရဟတ်ကြီးတွေလာဆောက်တဲ့ အကြောင်း သွားပြောပြရ အောင် ပန်းနံ့သာ”

“အေး.. အေး.. နင်ပြောတာ မှန်တယ်.. ငါတို့ သွားပြောကြမယ်”

ရုပ်အင်္ကျီလက်တို၊ ဘောင်းဘီအတိုကလေးနဲ့ အံ့မင်းညိုရော၊ ခူးဖုံးဂါဝန်လေး ဝတ်ထားသော ပန်းနံ့သာပါ၊ ခြေဖနောင့်နဲ့ တင်ပါးကပ် သည် အထိ အိမ်ကို ပြန်ပြေးခဲ့ကြသည် ။ မျက်နှာလေးတွေက ဝင်းပနေကြသည် ။ ရင်ထဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်ကာ.. မောလို့ မောရမှန်း မသိဘဲ ပြေးခဲ့ကြ၏။

အံ့မင်းညိုတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ အံ့မင်းညိုက ခြံလေးထဲ ပြေးဝင်သွားသလို ပန်းနံ့သာလည်း သူမရဲ့ ခြံထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည် ။

“အို.. ဟဲ့.. ဟဲ့... အမောသောကောနဲ့ သမီးရယ်.. ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ပြေးလာခဲ့ရတာလဲ.. ကြည့်စမ်း.. ရင်ခုန်သံတွေတောင် တဒိန်းဒိန်းမြည်နေတယ်.. ထိုင်.. ထိုင်.. ခဏထိုင်ဦး”

ဟောဟဲ့လိုက်နေသဖြင့်.. စကားကို တော်တော်နှင့် မပြောနိုင်သေးတဲ့ ပန်းနဲ့သာရဲ့ ရင်ဘတ်လေးကို စမ်းကြည့်သွားပြီး မေမေက အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဝင်ကာ ရေသွားခပ်ကာ ပြန်လာသည်။

“ရော့.. ရော့.. ရေလေးသောက်ဦး”

လက်ထဲ ထိုးပေးလာတဲ့ ရေဖန်ခွက်လေးကို ယူသောက်ပြီး... မေမေ့မျက်နှာလေးကို .. လက်ဖြာသောမျက်ဝန်းလေးများ နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မေမေ...”

“ပြောလေ... သမီးရဲ့ ”

“လမ်းထိပ်မှာ ချားရဟတ်ကြီးတွေ ဆောက်နေတယ် မေမေရဲ့ .. ကလေးလေးတွေစီးတဲ့ လေယာဉ်ပျံပုံစံလေးတွေရော၊ ကားလေးတွေရောပါတဲ့ ရဟတ်လေးတွေလည်း ပါတယ် မေမေ.. အဲဒီလူကြီးတွေက ညကျမှ မောင်းမှာ တဲ့ မေမေရဲ့ .. ပျော်စရာကြီးနော်.. ညကျရင်... အဲဒီဈေးတန်းဘက် သမီးသွားမယ်နော် မေမေ.. သမီးနဲ့ အတူတူ သွားဖို့ အံ့မင်းညိုကို ချိန်းထားပြီးပြီ”

“လူတွေက အရမ်းများမှာ သမီးရဲ့ .. မသွားပါနဲ့ .. မေမေ သမီးကို စိတ်မချဘူး... တော်ကြာ လူအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ပါပြီး ပျောက်သွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... မသွားရပါဘူး”

ဟင်...။ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်း လေသံခပ်မာမာလေးနှင့် တား

ဆီးလိုက်သော မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ပန်းနံ့သာရဲ့ ရင်ထဲ စောစောက စီးမျောနေခဲ့သော အပျော်ကလေးများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရချေပြီ။

သို့သော် ..

ပန်းနံ့သာ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးချင်ပါ။

အံ့မင်းညိုနဲ့ လည်ပတ်မည်ဟု ကတိပေးထားကြပြီးသားမို့... သူမဘက်ကစပြီး အပျက်မခံနိုင်။

“မေမေကလည်း .. ကိုယ့်ရပ်ကွက်ပဲဟာကို... သမီးက လမ်းတွေမသိတာ ကျနေတာပဲ.. ဒီနေရာတွေ မျက်စိမှိတ်ပြီးသွားလို့ တောင် ရတယ်”

“တခြားအချိန်က ဟုတ်တာပေါ့.. ပန်းနံ့သာ.. မီးထွန်းပွဲအချိန်က မှောင်လည်း မှောင်.. လူတွေကလည်း များ ၊ မတော်လို့ ဒေါသထိန်းဘဲ ခိုက်ရန်ဖြစ်ရင် ကြားထဲကနေ တန်ဆာခံ ဖြစ်ရမှာ သမီးရဲ့ .. ပြီးတော့.. ညကျရင်.. သမီးဖေဖေက ဘွားဘွားတို့ ဆီ သွားကန်တော့မယ်တဲ့ ... မနက်ကလေးတင်မှ သွားတာ... မေမေတို့ ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားကြတဲ့ လေ.. ဒါကြောင့် မသွားပါနဲ့ ကွယ်၊ မေမေသမီးက လိမ္မာပါတယ်”

ဒုက္ခပါပဲ...။ မေမေက အချက်ကျကျနဲ့ ကို ငြင်းပယ်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အံ့မင်းညိုကိုတော့ .. သွားပြောရင် ကောင်းမှာ ပဲ။

ငါမပါဘဲ နင်တစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး အံ့မင်းညို.. ပြီးတော့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွဲပြီး နင်လျှောက်မလည်ရဘူး။ ငါ လုံးဝလက်

မခံနိုင်ဘူး အံ့မင်းညို။ ငါ.. နင့်ကို တားဆီးပါရစေနော်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးနဲ့ အတူ မေမေရှေ့က ထရပ်တော့ ...

“ဒါက.. ဘယ်သွားမလို့ တုံး...”

“အံ့မင်းညို...”

“ဘာသွားလုပ်မလဲလို့ ...”

“မေမေပဲ.. မသွားနဲ့ ဆို... သူ့ကို သွားပြောရမှာ ပေါ့.. သမီးက သူနဲ့ ညကျရင် အတူတူ ဈေးတန်းလျှောက်ဖို့ ပြောခဲ့တဲ့ ဟာကို...”

“ဒါဆိုလည်း သွားပြောချေ”

နှုတ်ခမ်းလေးစုစု... ခြေကလေး တဆောင့်ဆောင့်နှင့် အိမ်ပေါ်က နေ ဆင်းသွားသော ပန်းနံ့သာဆိုတဲ့ သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး.. ဒေါ်ကြူကြူ ရယ်ချင်သွားရသည် ။ စိတ်ကောက်သွားတဲ့ ပုံလေးက ချစ်စရာ..။

သို့ပေမဲ့..အခုကိစ္စကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အလျှော့ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ ဒေါ်ကြူကြူ သိထားသည် ။ ကလေးတွေကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချနိုင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် မိမိတို့ ပဲ ရင်ကွဲရမှာ လေ။ မိမိမှာ ကဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်လား။ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သွားခိုင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူးလေ။

ပန်းနံ့သာကတော့...။

မေမေ့ကြောင့် စိတ်တွေတအား ညစ်နေမိသည် ။

ဒါကြောင့်... အံ့မင်းညိုတို့ ခြံဘက် ကူးလာခဲ့တာလေ။ အခုမှ သတိရတယ်...

အံ့မင်းညိုတစ်ယောက် အန်တီဇင့်ကို ပြောလို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား မသိပါဘူး။ သိချင်စိတ်ကလေးနဲ့ အတူ ခြံတံခါးလေး တွန်းဖွင့်ပြီး ခြံလေး ထဲသို့အဝင် ...။

“အံ့မင်းညို.. နင့်ကို ငါဘယ်နှခါပြောရမလဲ... ဒီလောက်တောင် မိဘအပေါ် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ကလေး.. ကဲဟယ်..ကဲဟယ်”

“ရွမ်း..”

“အ..”

“ရွမ်း..”

“အောင်မလေးဗျ”

“တစ်ခါပြောရုံနဲ့ မသိတဲ့ ကောင်.. ကဲဟယ်”

“ရွမ်း..”

“အ.. နာတယ်.. အဟီး ဟီး.. ကြောက်ပါပြီ အမေရဲ့ ... အီး... ဟီး.. ဟီး”

“ဘာကြောက်တာလဲ... ဘာကြောက်တာလဲ.. နင်က ငါ့ကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ... တုတ်ကို ကြောက်တာ၊ ဒါကြောင့် ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာ နင်နားမဝင်တာပေါ့.. အံ့မင်းညို”

ဟင်...။ အိမ်လေးပေါ်က ရိုက်သံရော၊ ဆူညံသံတွေနဲ့ အတူ အံ့မင်းညိုဆီက နာကျင်စွာ ငိုရှိုက်သံလေးကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပန်းနံ့သာတုန်လှုပ်သွားရသည် ။ အံ့မင်းညို အရိုက်ခံရပြီ ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် အိမ်လေးပေါ် အပြေးကလေး တက်သွားမိ၏။

“အဲဒါ.. မိဘ ရှိတာ၊ မရှိတာ နားမလည်ဦး”

“ရွမ်း..”

“အောင်မလေးဗျာ...”

“အဲဒါ.. တောင်းဆိုချင်ဦး”

“ရွမ်း...”

“အ.. အမေ... တော်ပါတော့.. သားကြောက်ပါပြီဗျာ၊ ဟီး.. ဟီး.. နောက်မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

“မရဘူး.. နင့်ကို မှတ်သွားအောင်ကို ဆုံးမရမယ်...”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သားဖြစ်သူကို လှိုမ့်ပြီး ရိုက်နေမိသည် ။ စီးပွားရေး အဆင်မပြေရတဲ့ ကြားထဲ ခင်ပွန်းသည် ကိုသန်းစိုးတစ်ယောက်.. ညတိုင်းလိုလို သောက်သောက်လာတတ်သည် ။ စားစရိတ်ပင် လောက်အောင် မပေးနိုင်တော့...။ ဒီကြားထဲ သားဖြစ်သူက အလိုက်မသိစွာ လျှောက်လည်ဖို့ မုန့်ဖိုးတောင်းနေသည် ။

ချော့ကာမော့ကာ ပြောပြသေး၏။

သို့သော်.. ကလေးဆိုတော့ နားမလည်.. မိဘရဲ့ အပူသောကကို မသိ ။ သူဖြစ်ချင်တာချည်းပဲ ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုနေတာမို့ ဒေါသထွက်ပြီး ကြိမ်လုံးဆွဲကာ ရိုက်မိခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ်....

“ဟင်... ဒါ.. ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ပန်းနံ့သာ.. ပြန်ပေးစမ်း.. အန်တီဇင့်ကို ကြိမ်လုံးပေးစမ်း ပန်းနံ့သာ...”

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကြိမ်လုံးလေးအား အလှခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဘက်ခြံက ပန်းနံ့သာဆိုတဲ့

ကောင်မလေးဖြစ်နေတာမို့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် အသာတကြည် ပြန်တောင်းလိုက်သည်။ ။

“ပန်းနံ့သာ.. အန်တီဇင် ပြောနေတယ်လေ.. ကြိမ်လုံးပြန်ပေးလို့ ..”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း... မပေးဘူး.. မပေးဘူး အန်တီဇင်.. အံ့မင်းညိုကို အန်တီထပ်ရိုက်ဦးမလို့ မဟုတ်လား။ သမီးမပေးနိုင်ဘူး အန်တီဇင်.. အဟင့်.. ဟင့်.. အံ့မင်းညို သနားပါတယ် အန်တီဇင်... သူ အရမ်းနာနေပြီ...”

“သမီး မသိပါဘူး... အရိုးကွဲအောင် ရိုက်မှ အသည်းစွဲအောင် မှတ်မဲ့ကောင်လေး...”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. သမီးမပေးနိုင်ဘူး... အံ့မင်းညို ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ အန်တီဇင်.. သူက သမီးကြောင့် အခုလိုလုပ်တာပါ.. အပြစ်ရှိတာ ပန်းနံ့သာပါ.. အန်တီဇင်.. ပန်းနံ့သာ ပူဆာလို့ အခုလို အံ့မင်းညို ပြောတာပါ.. ပန်းနံ့သာကသာ အပြစ်လုပ်မိတာပါ... ရိုက်ရင် သမီးကိုပဲ ရိုက်ပါ အန်တီဇင်ရယ်.. အဟင့်.. ဟင့်.. ဟီး.. အံ့မင်းညိုကို မရိုက်ပါနဲ့ တော့နော်.. အဟင်း.. ဟင်း.. ဟီး၊ အံ့မင်းညိုကို မရိုက်ပါနဲ့ တော့နော်.. အဟင်း.. ဟင်း”

ပန်းနံ့သာရဲ့ စကားလေးကြောင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရသူက အံ့မင်းညိုရယ်ပါ။

“ဟာ ... ပန်းနံ့သာ.. နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မဟုတ်ဘူး မေမေ.. သူပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ... သားရဲ့ အပြစ်ပါ.. သားကိုပဲရိုက်ပါ မေမေ.. သားမှားတာပါ မေမေရယ်.. ပန်းနံ့သာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ... ဟီး.. အဟီး... သားတကယ်ပြောတာပါ.. အမေရဲ့ ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွယ်ပြီး အလုအယက် အပြစ်ဝန် ခံနေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်တွေကို လျှော့ချပစ်လိုက်၏။

“တော်... တော်... အခုမှ ... လွဲချမနေကြနဲ့ ... မကြားချင်ဘူး... ဟိုကောင် အံ့မင်းညို... ညကျရင် ဟိုသွားမယ် ဒီသွားမယ်လို့ ပူဆာမယ်မကြံနဲ့ .. နင့်အဖေက ဘဏ်ပိုင်ရှင်သူဌေး မဟုတ်ဘူး .. ရေပိုက်ဆက်တဲ့ အလုပ်သမားဟဲ့... အလုပ်သမား.. ကြားရဲ့ လား”

လက်ညှိုးလေးထိုးကာ လေသံမာမာနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင်ပြောမိစဉ်...

။

“ကြားပါတယ်... အန်တီဇင်.. ကတိပေးပါတယ်.. သမီးတို့ ဘယ်မှ လျှောက်မလည်တော့ပါဘူး..နော်.. အံ့မင်းညို.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား.. ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်လေဟာ.. နောက်ကို ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေး လိုက်လေ အံ့မင်းညို... ကတိပေးလိုက်ပါဟ”

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေ အသံတုန် အက်အက် လေးတွေနှင့် ကတိတွေ ပေးနေသော ပန်းနံ့သာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ချင်သွားရတာမို့... ကလေးတွေရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။ ။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှိုက်သံလေးတွေက... အနောက်မှ ကပ်ပြီး ပါလာခဲ့လေသည်။ ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဇင်.. သက်ပြင်းရှည်လေးချကာ တစ်ဘက် အိမ်ဘက် ကူးခဲ့လေတော့၏။

* * *